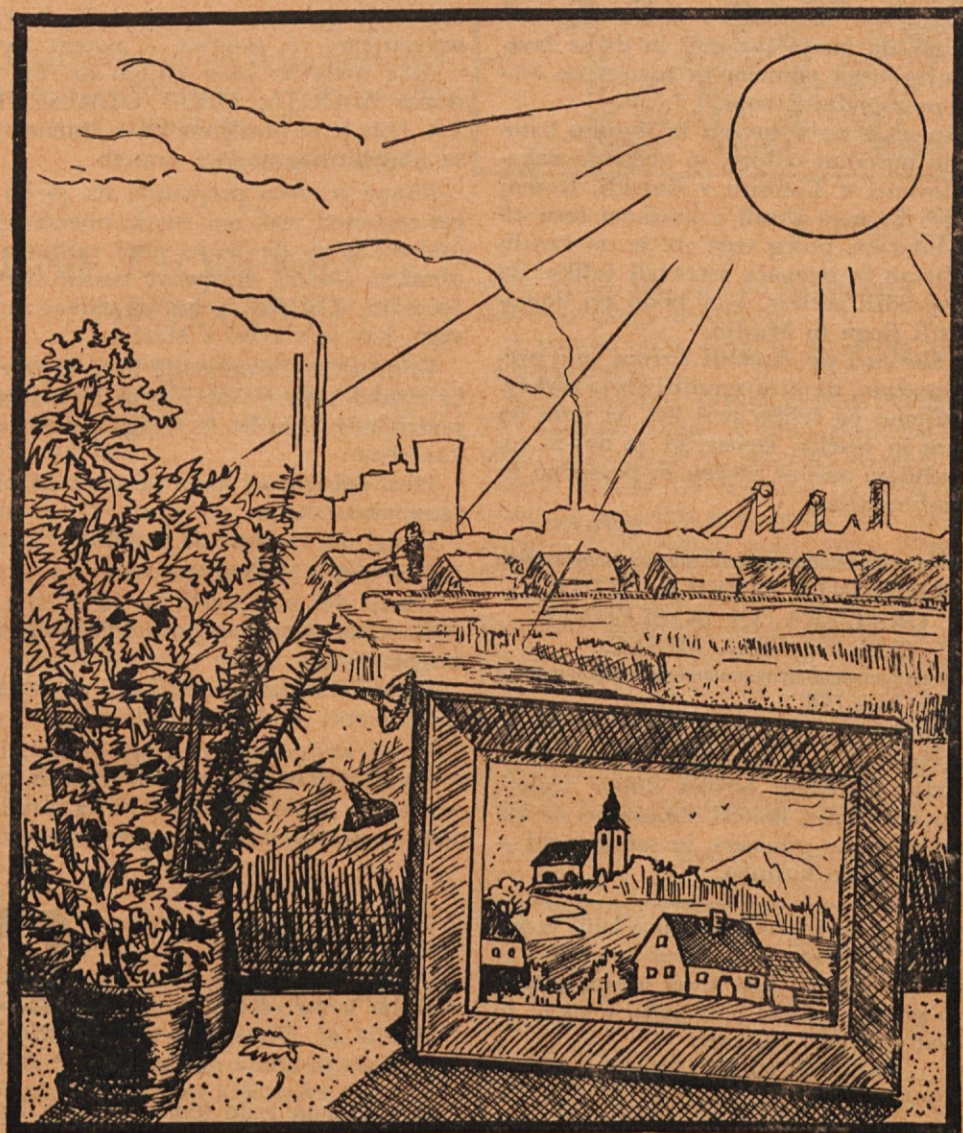

NAŠA LUČ

STEVILKA 7 – AVGUST 1955

ZAHVALA

Precej rojakov in rojakinj je v zadnjem času poslalo ali pa dalo našim poverjenikom svoj dar za „LUČ“. Hvala jim! Pokazali so, da imajo list radi in da se zavdajo njegovega pomena za raztresene Slovence po zapadni Evropi.

Kako se je treba zavzeti za skupno katoliško in narodno zadevo, so nedavno pokazali Slovenci v Torontu v Kanadi. Komaj tisoč jih je, a so zbrali v kratkem času 40 tisoč dolarjev, poleg tega pa še na raznih prireditvah in drugače žrtvovali veliko, da so si zgradili cerkev, kjer bodo po domače častili Boga in Marijo.

Mi Slovenci po zapadni Evropi smo preveč raztreseni, da bi si zgradili svojo cerkev. Vzdržujemo pa lahko svoj list, ki nam bo v ponos in veselje. Denar, ki ga daš za to, ni izgubljen, ampak vložen za potrebno in pomembno stvar.

UPRAVA

PRIHODNJA ŠTEVILKA IZIDE

1. OKTOBRA IN NASLEDNJE

REDNO VSAK MESEC.

NAJBOLJŠE,

kar moremo na tem svetu dati, je: sovražniku odpuščanje, nasprotniku razumevanje, prijatelju ljubezen, otroku dober vzgled, očetu spoštovanje, materi obnašanje, na katerega bo lahko ponosna, in samim sebi — vzgojo in srčno kulturo.

Naša luč

izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. —

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Ce naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

Lepa knjiga

Ce hočete zvedeti vse, kar vemo in mislimo o Mariji — katere praznik Vnebovzvetja praznujemo 15. avgusta —, potem vzemite v roke nedavno izšlo knjigo dr. Fr. Gnidovca **MARIJA, MATI ODREŠENIKOVA**. Izšla je za Marijino leto v Buenos Airesu (Argentina) na 289 straneh.

Pisana je tako preprosto, da jo bo mogel razumeti vsak naš rojak; obenem pa je podana tako, da je je vesel tudi vsak izobražen človek. Razpravi sledijo številne opombe, v katerih zvemo marsikaj zanimivega, kar je v zvezi z Marijo.

Kdor je bral evangelije in si je želel, da bi zvedel tudi o Marijinem življenju kaj podrobnega, mu bo ta knjiga povedala vse, kar vemo:

Prvi del govori prav o tem: Marija v zgodovini.

Drugi del razlaga, da je Marija Jezusova mati in kako je Jezusova mati.

Tretji del nas pouči, da je Marija tudi naša mati, seveda ne navadna, ampak duhovna mati.

Zadnji del nam pove, kako se naj mi — njeni otroci — obnašamo do nje.

Tako knjigo boste, dragi rojaki, lahko z veseljem poklonili svojim znanim, posebno tistim, ki do take vrste knjig zaradi razmer ne morejo priti. Jo toplo priporočamo.

Ur.

ŽENA O ŽENI

Ženske smo radé lepe. Boljšega lepotila za obraz pa ni kot srečno srce in mirna duša.

*

Ogenj, potres in vihar razdere hišo, a le žena lahko razdere dom.

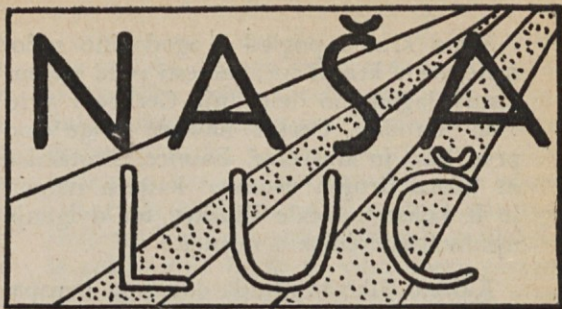
*

Ljubéča žena bo storila za svojega moža vse, samo to ne, da bi ga prenehala grajati in da bi ga ne skušala popraviti in izboljšati.

„KDOR vas sprejme, mene sprejme in, kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal“ (Mt 10, 40).

„DANA mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in učite vse narode. Učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta“ (Mt 28, 20).

Jezusove besede.

August 1955

„MI NE MOREMO MOLČATI . . .“

Tak je bil ponosni odgovor apostola Petra predstavnikom Jeruzalema, ki so z grožnjami skušali preprečiti oznanjevanje Kristusovega nauka.

Isti odgovor dobivajo v dvajsetem stoletju komunistični in njim v sovraštvu do vsega božjega podobni vodniki.

Cerkev ne more molčati! Ne sme molčati!

Ona MORA oznanjati, učiti, vzgajati, ker je prejela naročilo od svojega božjega Ustanovitelja: „Pojdite in učite VSE narode . . .“

Kako so apostoli in njihovi nasledniki izvrševali to božje naročilo?

Morda tako, da so ostali zaprti v svojih cerkvah?

Kako neki?!

Kako bi v tem primeru duhovniki in njihovi sodelavci mogli zasaditi križ na VSEH kontinentih zemlje in povsod razširiti krščansko kulturo, dvigniti človekovo dostojanstvo, zboljšati usodo malih in šibkih; pri bolnikih, zatiranih in neupoštevanih širiti dobroto in tolažbo krščanske ljubezni in na ta način do temeljev spremeniti socialno sliko družbe?

Kako bi med štiri stene zaprta Cerkev mogla postati največja duhovna sila v zgodovini človeške družbe?

To bi ne bilo mogoče!

Ne zanikamo, da je cerkev, službi božji in delitvi zakramentov posvečena stavba,

silno važno, reči smemo najvažnejše mesto duhovnikovega delovanja.

A poudarjamo, da je to samo del njegovega področja.

Kajti ne samo v cerkvi, temveč POVSOD, kjer so duše, ki jih je treba poučevati, tolažiti, posvečevati in reševati, morajo biti navzoči služabniki vere. Kot se je Kristus učlovečil in prišel med ljudi, tako morajo Njegovi pooblaščenec nositi svetu Njegovo resnico in milost.

Prelat Cardijn, neutrudni borec za krščansko obnovo delavskih množic, je pred kratkim zapisal: „Če bi naša vera ostala zaprta v cerkvi, bi to bila zmotna vera, bila bi strup za ljudstvo, kot že pravijo komunisti. Vera mora nuditi oporo v borbi za višje vrednotenje človekovega obstanka v vseh okoljih in za vse probleme življenja.“

Vera torej ne sme in ne more ostati OBSTRANI življenja, temveč mora postati njegovo SREDIŠČE in TEMELJ.

Jurij La Pira, znani župan mesta Florence v Italiji in neustrašeni apostol evan geljske socialne misli, je na letošnjem mednarodnem kongresu za mir napravil globok vtis na sovjetske časnikarje, ko jim je z vsem prepričanjem in iskrenostjo zatrdil, da je „Bog, Oče vseh ljudi in vseh narodov, EDINI temelj miru na svetu“.

Iz navedenega nam ne bo težko razumeti, da imajo škofje in duhovniki sveto dolžnost, da ne molčé, marveč da se v sodelovanju zavestnih in gorečih laikov trudijo z vsemi razpoložljivimi sredstvi družbo prekvasiti z načeli krščanskega moralnega in socialnega reda.

Samo kratek pogled v zgodovino zado-
stuje, da v krasni luči zablesti pred našimi
očmi blagodejno delovanje Cerkve v prid
vseh narodov. Cerkvi namreč dolgujemo
prve šole in univerze, bolnice, sirotišnice
in toliko drugih ustanov, katerih namen
je le lajšanje usode ljudstev ter dviganje
njihovih življenjskih razmer.

Kakšno sliko bi nudila današnja Evropa,
če bi se pred 2000 leti apostol Peter ustra-
šil oblastnikov v Jeruzalemu in bi molčal?

Zgodovina bi brez vsakega dvoma ubra-
la čisto drugo pot.

Človeštvo ne bi nikdar bilo priča veličast-
nega vzpona krščanske kulture.

Hvala Bogu, da se je apostol Peter v pol-
ni meri zavedal pomembnosti svojega po-
slanstva!

Toda zgodovina se ponavlja, kot smo že
v početku nakazali.

Kruh in vino

Štefana je veselilo, da se Peter zani-
ma za verska vprašanja. Zato mu
je brž povedal, ko je zvedel, da pride spet
tisti govornik govorit v njihov kraj. To-
krat ni govoril v dvorani pred veliko ljud-
mi. Zbrali so se v manjšem številu okoli
mize in razpravljali o tem, kaj je pravza-
prav sveta maša.

„Če greste na veselico,” je dejal govornik,
„grete zato, da se tam zabavate. Če
grete k maši, je treba iti zato, da tam da-
rujete. Kajti sveta maša se imenuje z drugo
besedo tudi sveta daritev. Maša je namreč
daritev.”

„Seveda, saj smo se vedno učili tako,” je
posegel vmes Štefan. „Spominjam se, da
nam je pravil katehet, kako je daroval Abel
in kako je daroval Kajn. Ker Kajnova da-
ritev Bogu ni bila všeč, se je Kajn ujezil
in je iz zavisti brata ubil.” Abraham je da-
roval in Noe tudi, potem ko je bil rešen
vesoljnega potopa.”

„Ali je res, da so Judje včasih za praznike
zaklali na tisoče živali v svojem templju v
čast božjo?” vpraša Peter.

„Res! Pa ne le Judje, tudi drugi narodi

Prisotnost Kristusovega nauka je za pre-
mnoge brezbožne oblastnike v sodobnem
svetu edina ovira pri uresničitvi njihovih
temnih nakan.

Kakšno sodbo bodo naši zanamci izrekli
o sodobnih služabnikih Kristusovih, ki jih
brezbožne sile z najbolj odvrtnimi in bar-
barskimi sredstvi pritiskajo k molku?

Mi se niti ne zavedamo, kaj vse zavisi
od njihovega zadržanja!

V svojih rokah imajo rešitev ali propad
današnjega sveta!

**KAJTI ZADEVA BOGA IN KORISTI
ČLOVEŠTVA STA ENA IN ISTA ZA-
DEVA!**

*

Bratje in sestre, molimo za preganjane
škofe in duhovnike po vsem svetu, da bi
tudi ti na težke grožnje brezbožnikov po-
nosno odgovarjali: „Mi ne moremo mol-
čati!”

V-ko.

imajo čut, da je treba Bogu darovati, kaj
žrtvovati. Človek si je že od nekdaj skušal
pridobiti božjo naklonjenost s tem, da mu
je poklonil, žrtvoval kaj dragocenega, kaj
njemu ljubega,” je razlagal govornik. „Ne-
pokvarjen človek ve, da smo mi ljudje ta-
ko nekaj majhnega pred neskončnim sve-
tim božjim Veličastvom, da je vse, kar da-
rujemo Bogu, še premalo. Najdražje, kar
imamo, je življenje. To bi morali Bogu da-
rovati. Seveda, ker si življenja nismo sami
dali, ga tudi ne smemo uničiti. Zato sku-
ša človek z drugimi darovi pokazati, da pri-
zna nad seboj božjega Gospodarja.”

„Zakaj pa mi kristjani ne opravljamo
več krvavih daritev živali tako, kot so jih
Judje?” vpraša Matija.

„Zato, ker vemo, da je Kristus enkrat za
vselej opravil v imenu človeštva tako dari-
tev, ki je čez vse daritve živali. Ne vem
vse kakšne človekove daritve ne bi mogle
potolažiti božje jeze in oprati človekove
krivde pred Bogom. Ko je Kristus kot ovca,
ki gre v smrt, nedolžen vzel nase grehe člo-
veštva in žrtvoval svoje življenje v krvavi
daritvi na gori Kalvariji, je bila ta daritev
Bogu vsemogočnemu neskončno všeč. Ta
daritev je čez vse druge in enkrat izvršena

na krvav način se sedaj obnavlja v vsaki sveti maši na nekrvav način. Opravljanje te daritve je Jezus ustanovil pri zadnji večerji in ga je naročil vršiti, kajti po njem se razlivajo nad ljudi milosti in iz njega prideka nad verne zasluženje Kristusovega trpljenja. Sveta maša je prav ista daritev, kot je bila na Kalvariji, samo da se ponavlja danes med nami in po vsem svetu na nekrvav način. Kristus se v njej daruje Bogu med nami, za nas, v naše odrešenje."

„Tu pa je reč, na katero smo danes skoraž že pozabili. Namreč, da moramo pri vsaki maši mi, ki smo navzoči, to dejanje **odobriti**. Mi moramo pri vsaki maši v svojem srcu pritrditi, da se naj Kristus tudi v našem imenu daruje. To se pravi: mi moramo sebe Bogu pri maši darovati.

Nekoč je vsak vernik prinesel v cerkev hlebec kruha in nekaj vina.

Pri darovanju so šli verniki drug za drugim k oltarju in dali duhovniku svoj dar, da ga je položil na oltar. Od tega, kar je nabral, je odbral manjši del za daritev, nekaj je dal na stran za svoje življenje, ostalo pa je razdelil med uboge. Kaj ni naš „ofer“ tudi še ostanek tega? Danes ljudje ne hodijo več k oltarju, pač pa pobira cerkovnik v puščico pri darovanju. Glejte, vse te navade hočejo pokazati to, da moramo mi vsi z duhovnikom vred darovati, da moramo pritrditi Kristusovi daritvi, jo odobriti, da se bo zares v našem imenu daroval. On se že kar tako brez naše pritrditve v imenu vseh ljudi žrtvuje. Toda ker smo mi pametna in zavestna bitja, je treba, da pri vsaki maši tudi zavestno pritrdimo tej daritvi in z duhovnikom skupaj darujemo."

„Zakaj pri maši darujejo ravno kruh in vino?“ povpraša Stefan.

„Zato, ker sta kruh in vino nekaki podobi človeškega življenja. Sta sadova človeškega dela. Da pride do hostije in keliha vina, je treba kmeta, da zorje njivo, jo poseje, požanje, zmelje žito, speče kruh, hostijo, treba je vinogradnikovega dela, tistih, ki stiskajo vino, ki delajo sode, ki sode prepeljejo, prevoznikov, cestarjev, mehanikov, trgovcev. Da se daruje, je treba duhovnikov, mater, ki rodijo in vzgojijo duhovnike za oltar... In še in še bi lahko naštevali, kako je v podobi kruha in vina obse-

ženo najrazličnejše človekovo delo."

„Duhovnik torej daruje kruh in vino, dve podobi, simbola, ki pomenita, da daruje človeško delo, človeško življenje in mi duhovnikove geste v srcu odobrimo! Potem vzame vodo in v vino spusti par kapljic vode: vse, kar mi darujemo Bogu, je konec koncev le kapljica, nekaj malega nasproti božjemu Veličastvu, ki bi se mu spodobilo še veliko več! Kruh in vino bosta postala Kristus v sveti hostiji in posvečenem vinu in naše kapljice vode se bodo z njim pomešale in spremenile. Ali to ne pomeni, da bi morali skrbeti, da bi naše vsakdanje življenje, naše delo postajalo vedno bolj božje, sveto, Bogu ljubo, božjega dostojanstva vredno?"

T.

ARTIČOKE

To je nekaj za kuharice. Artičoke so posebne vrste solata, ki ima debele in mastne liste, potem pa še v sredi nekaj, kar se lahko pojé. Ko ti jih postavijo na mizo, moraš najprej potrpežljivo jemati list za listom, da prideš do sredine — do srca.

Ljudje, ki delajo proti veri, delajo podobno, kot se jedo artičoke. Ne moreš jih požreti kar na mah. Tudi oni vedo, da ne morejo uničiti vere kar naenkrat. Treba je polagoma list za listom trgati. Cerkve pustijo odpрте. Toda: onemogočajo katoliške šole, ne dovolijo papirja za katoliške liste. Pustijo duhovnike, toda otežujejo vzgojo novih duhovnikov in podobno.

Nevtralnost

Je danes v politiki zelo moderna. Biti nevtralen, to prija posebno tistemu človeku, ki je bojazljiv ali ga je strah, da bi moral kaj težkega ali nevarnega prestati.

Pošten in pameten človek se zaveda, da so nekatere reči, v katerih ni mogoče biti nevtralen. Na primer!

Ni mogoče biti nevtralen ob vprašanju: Ali je Bog ali ga ni? To vprašanje se postavlja vsakemu človeku. Nanj je treba odgovoriti samo z „da“ ali „ne“. Ali ga priznamo ali ga ne priznamo, druge poti ni. Jezus je o tem tako povedal: „Kdor ni z menoj, je zoper men!"

Med resnico in zmoto ni nobene tretje reči, ki bi jo lahko izbral. Ali zagovarjaš resnico ali pa zmoto.

Oglejmo si **nevtralce med nami!** Izseldenec je poslal otroka v šolo, kjer o veri ničesar ne učijo. Pa pravi: „Saj ničesar ne govorijo proti veri.“ Da, je res in prav to je napačno. Kdor o veri in Bogu molči, na tihem in hinavsko podpira tiste, ki bi radi iztrgali vero iz src ljudi. — Drugi pravi: „Saj ga učim doma moliti!“ Dobro je to in le naprej ga še uči. Vendar otroku si dolžan preskrbeti vzgojo v krščanskem duhu, ne pa vzgojo brez krščanskega duha. Ali — ali! Zato pošlji otroka v tako šolo — če le moreš — da bo vzgoja in šolanje v njej v krščanskem duhu.

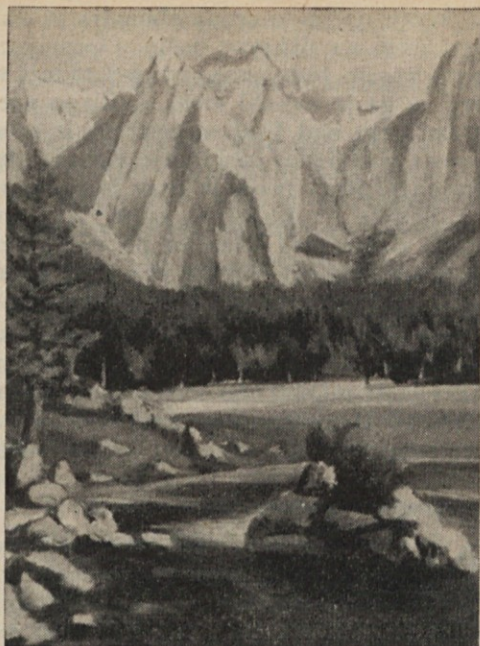
Pride izseldenec in mu rečejo, da se mora vpisati v neko bolniško blagajno. Vidi, da je tudi „nevtralna“ blagajna. Takoj se vpiše vanjo, češ: jaz se ne bom nikamor vtikal. Človek božji! Če si kristjan in imajo kristjani svojo blagajno, se moraš, če nočeš sam nase pljuvati, vpisati v tako blagajno, ne pa v nevtralno. Nevtralnost je navadno le limanica, na katero se lovijo neumni ptiči. In še so primeri! Mož ima naročen list, ki ima napisano, da je neodvisen. Pravi: „Vidim, da govori tako čez enega kot čez drugega.“ Je mar to že znak resnice? Neumno je verovati takemu časopisu, da je res tako, kot on pravi. Tisti napis „neodvisnost“ je mnogokrat navadna pajkova mreža, da se nanjo ujamejo muhe.

V vprašanjih resnice, v vprašanjih vere in Boga ni nevtralnosti.

Dol se usedi!

Dol se usedi!
Kaj boš stal,
kaj boš stojé slovo jemal?
Oh zdaj gremo,
oh zdaj gremo,
nazaj še pridemo!
Lahko noč, lahko noč,
lahko noč.
Če se usedem, pa zaspim
in še večerjo zamudim.
Oh zdaj gremo,
oh zdaj gremo,
nazaj nas več ne bo.
Lahko noč...

Narodna

Tone Mihelič: Belopeško jezero pod Mangartom
(2678 m).

Jutro na gori

Prvi svetli žarek
vstajajoče zore
je poljubil rahlo
še meglene gore.

Je potegnil črto
zlato čez lesove,
je obsul s škrlatom
skalnate robове.

Ribice v studenčku
že so oživele,
rosnate cvetlice
nežno zaduhtele.
Iz grmovja ptice
žvižgajoč zletele.

Star pastir je spustil
'z hlevca čredo belo.
Je pokrižal verno
se čez lice velo.

Zvoki drobnih zvoncev
zrak so napolnili,
zadnje rahle sence
v sončno luč vtopili.

P. A., Francija

Cerkev in država

Bog je vlado človeškega rodu razdelil na dve oblasti: **duhovno in svetno**. Prva oblast se nanaša na božje reči, a druga na svetne. Vsaka od njiju ima prvenstvo v svojem lastnem področju. Meje obeh oblasti so določene po njih svojiski naravi in cilju.

Vse, kar je svetega v človeških zadevah, vse, kar zadeva rešitev duš in božje čiščenje, spada v področje cerkvene oblasti.

Ostalo, ki ne prekorači okvira civilnega in političnega reda, zavisi po vsej pravici od civilnih, svetnih oblasti.

Dolžnost katoličanov je, da spoštujemo obe področji, ker je Jezus ukazal: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega!“

KONKORDATI

Toda stvar ni tako preprosta!

Res je, da so stvari in zadeve, katerih pripadnost ne vzbuja nobenega dvoma, ker je na prvi pogled jasno, da spadajo v duhovno ali pa v svetno področje. Toda poznamo celo vrsto „**mešanih**“ zadev, ki pod svojimi različnimi vidiki segajo na območje obeh oblasti. Sem spada vprašanje zakona, ki kot sv. zakrament pripada cerkvenemu, a kot civilna pogodba svetnemu področju. Podobne zadeve so še vprašanja družine, vzgoje mladine, praznovanje praznikov itd.

Te „mešane“ zadeve kaj rade povzročajo pogubonosne spore med Cerkvijo in državo. Da se omogoči složno in koristno sodelovanje med obema oblastema, se Cerkev vedno trudi s posameznimi državami napraviti poseben **dogovor**, ki mu pravimo **konkordat**, ki jasno opredeli pravice obeh oblasti pri omenjenih „mešanih“ zadevah.

Cerkev spoštuje državo

V Cerkvi ne smemo gledati neke vrste ljubosumnega tekmeca državi. Vprav Cerkev nas uči, da moramo domovino ljubiti in se pokoravati nje zakonom. Lepo pravi Leon XIII., da si ljubezen do Cerkve in ljubezen do domovine nikakor ne nasprotujeta, saj sta po krščanskem načelu obe iz istega vira, namreč iz Boga, kakor je tudi obojna oblast, cerkvena in svetna, iz istega Boga.

Zato pa, kot beremo v dr. Ušeničnikovi

razlagi papeške okrožnice „*Quadragesimo anno*“, katoličanom vest vелеva, da se pokoré zakonom in da spoštujejo nosilca svetne oblasti kot takega, četudi morda ni vreden oblasti.

Seveda, če pa država od državljanov zahteva nekaj, kar je v nasprotju z božjimi in cerkvenimi zakoni, tedaj se kristjan takim ukazom svetne oblasti ne sme pokoriti: „**Dolžnost je, se ne pokoriti, greh je se pokoriti**“.

To ni upor, to je le pokorščina Bogu!

Cerkvi je vseeno, kakšno zunanjo obliko ima država: ali je kraljevina ali republika ali zveza držav; ona pazi predvsem na to, da so pravice Boga in vernikov zagotovljene.

Cerkev in politika

Državi, pravi spet Ušeničnik, se Cerkev ni bati, saj se Cerkev ne vtika v politiko. Ona odločno zavrača, da bi se postavila v službo političnim strankam ter da bi se podredila spreminjajočim se zahtevam politike.

Cerkvi je le do tega, da ne bi v državah zavladali zakoni, ki so proti veri, proti praviim нравnim načelom, in bi tako država vernike trgala od Cerkve in vodila v pogubo.

Često pa se zgodi, kot pravi Pij XI., da katoliške sile, ki so si zagotovile neodvisnost nasproti političnim skupinam, hodijo z njimi **SPOREDNO** pot, v kolikor to narekujejo skupne koristi; **SPOREDNO**, pravimo, brez istovetnosti in podrejenosti.

Cerkev brani svoje pravice

Cerkev ima kot **popolna** družba neodvisno pravico do sredstev, ki vodijo k njenemu cilju, ki je slava božja in zveličanje duš. Vsako človekovo dejanje pa ima neki nujen odnos odvisnosti od njegovega poslednjega cilja in se zato ne more odtegniti pravilom božjega zakona, katerega je Cerkev nezmotljiva čuvarica, razlagalka in učiteljica.

Iz tega sledi, da je nemogoče potegniti črto **ločnico** med vero in življenjem, med nadnaravnim in naravnim, med Cerkvijo in svetom, kakor da bi prvo ne imelo nič opraviti z drugim.

Božja navodila so prav zato tu, da jih uveljavimo v vseh mogočih okoliščinah vsakdanjega zasebnega in javnega življenja.

Taka ločitev med svetnim in duhovnim je seveda popolnoma nekrščanska in pogubna za moderno družbo.

Poleg tega, ne samo poedinci, temveč tudi **družba** kot taka je dolžna Boga priznati za svojega Gospodarja.

Zato, kot pravi papež, se družba ne more brez krivde obnašati, kot bi Boga ne bilo, in z vero poniževalno postopati, češ da je odveč in nekoristna za občo blaginjo.

Država je sicer tudi **popolna družba**, namenjena na časno blaginjo državljanov, toda tudi **časne blaginje** ne bo dosegla brez vere, brez pravosti, to je brez načel, ki jih oznanja Cerkev.

ZATO JE BLODNA TEŽNJA NEKATERIH, DA BI RAZTRGALI VEZI MED CERKVIJO IN DRŽAVO!

Cerkev opominja in vabi

Benedikt XV. je v svoji okrožnici že leta 1914. opominjal poglavarje držav in njihove vlade, **naj dobro premislijo**, če je pametno in koristno, tako za javno oblast kot za državo, ločiti se od sv. vere Jezusa Kristusa, v kateri njihova sila dobiva toliko moči in trdnosti.

Po prvi svetovni vojni je isti papež naglasil: „Kadar se bodo države odločile slediti nauku in predpisom Kristusovim v notranjem in zunanjem političnem življenju, bo **resnični mir** njihovo plačilo. Imele bodo zaupanje druga v drugo in nastale medsebojne težave bodo reševale po mirni poti.“

In sedanji papež Pij XII. je isto povedal z drugimi besedami: „Priznanje kraljevskih pravic Kristusovih in povratek posameznikov in družbe k zakonu Njegove resnice in ljubezni sta **EDINI** poti rešitve.“

V-ko.

Na župnikovem vrtu

Naučil sem se šolsko nalogo in veselo skočil iz gradiča proti mestecu. Na razvalinah mestnega obzidja sem zagledal sošolca Burjo, ki mi je pokazal jezik in skočil v župnikov vrt.

„Burja! Ne kradi hruške!“ sem zaklical z obzidja za njim.

„Saj jih ne! Pobirati sadje po tleh ni kraja,“ se je odrezal Burja.

„Saj ni sadja na tleh! Vrnj se nazaj!“ sem dejal.

„Pridi sem in poglej, boš videl!“ mi je odvrnil.

Radovednost me je zmotila, da sem šel res pogledat in videl, da na vrtu ni nobene sadja na tleh.

„Če ga ni, pa bo kmalu!“ se je zasmel Burja, potresel hruško in rumeno sadje se je zakotalilo po tleh. Začel jih je pobirati, nesramno zatrjujoč, da pobiranje s tal ni kraja.

Kri mi je zavrela in siknil sem jezo vanj: „Pusti hruške pri miru, sicer pokličem gospoda župnika!“

„Le kar daj! Če zares pokličeš župnika, mu povem, da si me ti nagovoril in

da sva se skregala pri delitvi in zato si me ovađil. Župnik bo verjel meni, ker čemu si potem na vrtu, če nisi imel namena krasti hruške...?“

Žal mi je bilo, da sem se neumno zaletel in skočil v župnikov vrt. Začel sem zlepa: „Burja, ne bodi tako burjast! Bolje je premisliti pred dejanjem, kot se potem kesati!“ pravi naš ata večkrat. Pojej hruško, da si utešiš poželenje, druge pa pusti in ne delaj greha.“

Zarežal se je: „Tvoj oče je s svojimi navsveti sedel vsemu svetu za vrat! Srečni so vsi, da je sedaj na fronti! Ti si mu enak in zgubi se, če ne želiš imeti krvave glave!“ — Še je govoril o mojem očetu, češ da je „urekel“ njegovega očeta, da ga je potem laglje konj pobil. Trkal se je na prsi, da je sedaj on vojna sirota, ki jo ščitijo povsod.

Zgrozil sem se nad njegovimi besedami in tiho odšel za njim iz vrta. Nihče od naju pa ni videl župnika, ki je opazoval izza brajde sladkega grozdja, bral svoj brevir in naju opazoval. Ko sva odšla, je z branjem nadaljeval — v mojo nesrečo.

Ko sem se vrnil domov, me je mama strogo vprašala: „Kaj si delal v župnikovem vrtu?“ Iskreno sem ji povedal, kaj sva imele z Burjo. Ni mi verjela. Sosea je nam-

reč videla, kako sem skočil v vrt in brž škodoželjna pritekla povedat mami, češ: tudi vaš ni nič boljši od drugih. Mamo je seveda to zelo zbolelo. Zgrabila je korobač in zaplesala sva po kuhinji. Ni pomagal ne jok ne zatrjevanje, da govorim resnico. Proti kraju že nisem več vedel, kaj me bolj boli: ali udarci ali topa bolečina, da mi mati ne veruje.

„V kot klečat!“ je velela vsa zasopla in čez čas, ko se je pomirila, je rekla: „Odpuščanja prosi in obljubi, da ne boš več kradel.“

Vstal sem z bolečino po vsem telesu in rekel: „Mama, oprostite mi, ali kradel nisem.“

„Kaj, še lagati hočeš, ti trma trmasta?“ zavpije mama in seže po korobaču. Z obupom v srcu sem znova padel na kolena.

Tedaj se je oglasil na vratih tolkač. Mati je stopila odpret. Že sem upal, da bo korobač minil, ko sem zaslišal župnikov glas. Stisnil sem se k tlom in debele solze, edine priče trpljenja nedolžnega srca, so se mi vtile po obrazu navzdol.

Ko me je župnik zagledal, je zastokal: „Oh, ta moj brevir! Prepozno sem prišel.“

Mati mi je ukazala vstati. Vstal sem in čakal, kaj bo. — „Poljubi gospodu roko!“ je rekla. „Prosi ga odpuščanja in sveto obljubi, da ne boš več kradel sadja!“

Komaj posušeni sledovi solza na obrazu so se spet zasvetili. Srce mi je začelo boječe biti, pa vendar sem stresel z glavo in se nazaj stopajoč umaknil v kot in tam znova pokleknil. Materi je pordel obraz od sramu in želela si je menda, da bi se pogreznila nekam v neznano.

Župnik se je prijazno obrnil k meni: „Vavček,“ tako me je klical le on, „kaj bi tvoj oče sedaj zahteval od tebe?“

Osupel sem dvignil glavo in izdavič: „Da vstanem in prosim mamo odpuščanja, ker sem jo po nepotrebnem razjezil in razžalostil.“

„Stóri to!“ mi bodrilno reče župnik. Storil sem tako in od mame dobil oprostilni poljub.

„Sedaj sezi v moj žep, je nekaj zate no-tri!“ mi reče nato. Sežem in najdem hruške. Potem je začel pripovedovati dogodek na vrtu in se muzal dvema osuplima obrazoma. Mati je osupla zvedela, da sem go-

voril resnico. Jaz pa sem gledal, kako globok je župnikov žep, saj sem iz njega nabral že skoraj pehar hrušk.

Ob slovesu sem se vtaknil v razgovor: „Kajnè, mama, če bi Burja poslušal atov izrek: ‚Bolje je premisliti pred dejanjem, kot pa se kesati po njem!‘ bi vsega tega ne bilo.“ Mama je topo jeknila, a župnik je hitro dejal: „Vavček, je že prav. Priden bodi, mamo poslušaj in ubogaj, pa za očeta moli, da ti ga Bog zdravega vrne s fronte domov.“

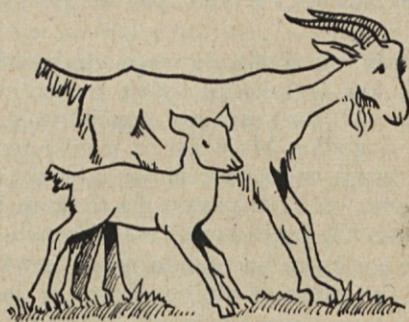
Nehote sem dal s tem očetovim izrekom mami „lekcijo“. Ta izrek in župnikov brevir sta storila, da je šel korobač za vedno v pokoj. So me pa odslej njene očitajoče besede in žalosten obraz bolj bolele kot udarci korobača, za katerega je trdil oče, da je bolje, če ga dobi sinček od mamice kot sin od policije. Ap.

Veseli dogodki

(Odgovor prijatelju Juretu Jurandiču)

Dragi moj Jure!

Pozabil si zapisati, dragi moj Jure Jurandič, da jaz nisem pobiral fig samo po Vipavski dolini, ampak tudi po Košanski. Da, predvsem v tej dolini, kjer sem zrastlel med Snežnikom, Osojnico, Vremščico in kraškimi Brdi in že v zgodnji mladosti „pohajal za tropom ovčic“. Ta trop je bil se-

stavljen seveda samo iz ene ovčice in še to ni bila ovca, ampak koza. Rad sem jo imel, ker mi je dajala „frnikule“. Danes tukaj na tujem gredo otroci v „Prix-unic“, kjer za majhen denar dobijo zvrhan škarnicelj lepih kroglic, s katerimi potem biljardirajo. Tudi jaz sem ljubil ta šport, zato se ljubil mo-

jo kozo, ki mi je nasula vsako toliko časa lepih svetlih „kroglic“ v moj piškav klobuk. Ko so se posušile, so bile trde kot kamen in zelo pripravne za štrkanje s palcem v luknjico.

Moja teta Urška, ki je imela „trgovino z mešano glavo“, kakor jo je rad podražil moj oče, mi je večkrat dala v srebrn papir zavito čokolado. Čokolado sem brž porinil v želodec, srebrn papirček pa v žep. Vanj sem potem zavijal majhne okrogle kozje darove in marsikoga obdaril s temi bonbončki. Zelo jako mi je žal, da Tebe, dragi Jurandiče, nisem imel takrat pri rokah. Velikodušno bi ti nabasal žepe s temi „cukrčki“, Ti bi pa že v zgodnji mladosti spoznal bridko resnico, da ni vse zlato, kar se sveti, ko bi potiskal med svoje zobe te divne izdelke „KO-JA“ (Kozja Janko) tovarne.

Še marsikatero kozo sem potem v življenju videl in „narajmal“, toda nobena več mi ni bila tako všeč. Ti še ne veš, Jurandiče moj, da je bila moja kozja tudi „konj“. Močna je bila kot osel, jaz pa majhen in ravno tako neumen. Vpregel sem jo v mali vozek in se usedel noter. Sijajno me je peljala po gladki cesti, dokler ni zagledala spodaj pod cestno škarpo rastočega kozjega „frodla“. Ne da bi vprašala za svet in moje mnenje, je z bliskovito naglico zavila vstran in skočila pod cesto. Za kozo je skočil voziček in v vozičku sem bil jaz in v kozjem „frodlu“ je bilo pa vse polno rovide.

Je prav zelo škoda, da vsega tega ni nihče filmal, ker le tako bi videli te, za mojo „trompeto“ (nos) skrajno neprijetne in nevesele dogodke. Moja kri se je bila pomešala s kozjo in kozja z mojo, tako da najbrž nisem več čiste pasme. Pa to še ni bilo najhujše, ker jaz in kozica sva se kmalu izlizala, z vozičkom pa ni bilo tako. Eno kolo je dobilo trikotno obliko, drugo se je pa razbilo v sto neenakih kosov. Oče je pa razbil moj „šparovček“ in vzel iz njega moj z ministriranjem prisluzeni denar, da je plačal mizarja, ki je bil hkrati tudi kolar („bognar“) in je „karoco zopet porihtal“. Tako so žalostno končale moje slavne vožnje s kozjo vprego. Treba je bilo iznajti kaj drugega.

Ko sva se nato nekega dne spet oba pasla: jaz na češnji, ozdravljena kozica pa spodaj, in sem skočil na tla, ne na noge ampak na tisti del telesa, kjer izgubi hrbet svoje častno ime — to se je bilo zgodilo vsled tega, ker sem bil odrezal ravno tisto vejo, za katero sem se držal — ko sem torej tako sedel na tleh, prijezdi mimo neki Jure. Ta Jure pa se ni pisal Jurandič, ampak sam Antič (en tič). In zdajci se mi je posvetilo v moji buči in reklo: „Fantek, tudi ti bi lahko jahal.“ — Po dvanajstih vajah, ki mi niso bogve kaj ugajale, še manj pa mojemu kozo-konjiču, mi je stvar uspela.

Ko nekega popoldne sedim moško kot pravi dragonec na svojem kozliču, nama pride nasproti Grandovka, okrog 60 let stara ženica, ki je nesla na glavi zvrhan jerbasa zelnatih glav. Bistro kozje oko je te glave na vso moč hitro opazilo. Še človek se težko ustavlja poželenju, kaj šele koza, kateri nihče ni nikoli razložil velikega pomena samopremagovanja in zatajevanja. Pospešila je korake in se postavila pred Grandovko na zadnje noge, ji položila sprednje na rame in sunila z glavo v jerbasa. Ne meneč se niti za Grandovko niti zame, ki sva vsa presenečena gledala, valjajoč se po tleh in tipajoč svoja ščemeča ozadja, je „konjiček“ vesel lovil zelnate glave po tleh in jih požiral z največjo slastjo.

„Zapiki!“ je odločil moj oče, ko je to zvedel. „Na kozi ne boš več trgal svojih hlač, trgaj jih v šolskih klopeh, če hočeš!“ tako je dejal in jaz sem postal Kovačev študent, kajti moj ata je bil kovač, kakor najbrž več. In če ne bi postal študent, bi danes Tebe ne poznal, dragi moj Jurandiče. Vidiš torej, kako potrebno je bilo, da sem svoj čas koze jahal. Kozjih bonbončkov pa še nekaj hranim in dal Ti jih bom o prvi priliki, ko se vidiva.

Do tedaj pa „prisrčno“ in „priželodčno“ najlepše pozdravljen.

Tvoj J. J.

Krompirčkove zgodbe

FR. BAZILIJ

ZA VELIKE in MALE OTROKE

(Konec)

Tako je ves prismodalski dvor spoznal, kako ga je Krompirček potegnil. Dvorne dame so vihale svoje nosove in kraljevi sve-tovalci so postali rdeči od jeze in sramu. Hrabri vojaki so ob misli, da so toliko ča-sa redili v shrambi navadnega potepuha, pričeli mršiti obrvi in se glasno jeziti.

Krompirčku je bilo skoro žal, da se je iz-dal. Navsezadnje bo prišel še na vislice. Uboga mati Špeluza!

Toda naenkrat so temni oblaki izginili. Kralj Prismodalj se je pričel namreč tako sme-jati, kakor bi orehe stresal. Kar za tre-buh se je moral držati. „Ha, hi, ha! ... Ta nas je pa zares pošteno navlek! ...” je končno izdaval iz sebe. „Ni vsak tako mo-der, da ukani samega prismodalskega kra-lja. Ha, ha, ha!”

Kaj je hotelo visoko spremstvo? „Če se kralj smeje, se moramo še mi!” so si misli-li vsi skupaj in vsak zase. In kako je kma-lu vse dvorišče pred shrambo odmevalo od veselega smeha. Še malo, pa bi bili vsi uto-nili v lastnih solzah ...

Krompirčka je pri vsem tem minil strah. Ko so na kraljevo povelje zavrteli trikrat ključ v težkih vratih in jih premaknili na zarjavelih tečajih, se je med glasnim sme-hom privabil iz svoje ječe. Debeluh se je ko-maj stlačil med podboji.

In kaj je bilo potem? — Kralj je objel „modrega” Krompirčka ter mu dejal ves ginjen: „Ti si zares najpametnejši med vsemi Prismodalci. Odslej boš moj prvi minister!”

Krompirček je dobil pri priči frak in ci-linder ter zlato zvezdo na prsi. Tak se je peljal domov po mater Špeluzo, ki je od sreče skoro omedlela.

Mimogrede povedano so morali kočiji okovati kolesa, ker bi se sicer vsled Krom-pirčkove teže gotovo sesedla.

Odslej sta naš Krompirček in njegova mati Špeluza prebivala na kraljevem dvo-ru.

KROMPIRČKOV KONEC

Tako smo spremili ministra Krompirčka in srečno mater Špeluzo na kraljevi dvor. Odslej sta imela vsega v izobilju. Špeluza je postala pravcata dvorna dama. Vendar je še vseeno večkrat mislila na svojo raztrga-no bajto, katero je prepustila beraču Go-bezdaču. Saj je bil on tisti, ki je napotil Krompirčka v svet po šest košev sreče ...

Krompirček pa je še dolgo dolgo nosil ministrski cilinder in trebušček ...

*

S tem bi morali, dragi otroci, zgodbo končati. Da bom imel odslej pred vami mir, vam hočem povedati Krompirčkovo zgo-dbo prav do konca. Potem pa zapik!

Nekega dne se je kralj Prismodalj pre-objedel ocvrtih piščancev. Nič več mu niso šli v slast. Kaj pa zdaj? Mislil je in mislil, kaj naj bi jedel, in si je končno vtepel v svojo prismodalsko butico, da mora na mi-zo krompir. Krompir in samo krompir.

„Krompirček, to bo nekaj! Celega še ni-sem nikdar jedel. Moram ga poskusiti!” je dejal sam pri sebi in si obrisal solze ginje-nosti, da je tako modro iztuhtal.

In dal je poklicati grajskega kuharja Trebuharja.

„Nič več ne maram ocvrtih pišk. Skuhaj mi krompirčka!” je ukazal. —

Kuhar se ni dobro razumel z ministrom, ker mu je sladkosnednež vedno vse lonce polizal. Tudi še ni pozabil, kako ga je ne-koč redil v kleti. Mar naj bi kralj tistikrat njega povišal v ministra, saj mu je v tride-setih letih samo trinajst loncev pobil!

„Kaj mi mar, kakšen krompir je mislil kralj!” se je smejal hudobnež in napravil načrt ...

Ko je prišel Krompirček zopet lizat ku-hinjske posode, ga je kuhar prekucnil z glavo naprej v največji grajski lonec ...

Ti ubogi Krompirček! Bog si ga vedi, ka-tera čarovnica ti je ukradla tiste preroko-vane koše sreče! — — —

Kralju je bilo strašno hudo, ko je zvedel za „zmoto”. Toda bilo je prepozno. Hu-dobni kuhar je dobil zaslužen kazni, za ministrom Krompirčkom pa vse Prismo-dale v znak žalosti sedem dni niso jedle krompirja.

Dragi otroci! Zdaj pa res: PIKA.

IZ DOMOVINE

V LJUBLJANI

je bilo zadnje čase več pomembnih razstav: turistična razstava, razstava umetniške fotografije, lovsko-ribiška razstava, razstava predelave in uporabe lesa. Sedaj so končno le zgradili po vzoru predvojnega velesejma gospodarsko razstavišče z značilno lupinasto streho. — Na poslopju stare „cukrarne“ so odkrili spomenik pisateljem in pesnikom tkzv. „moderne dobe“. Otonu Župančiču so odkrili na pokopališču nagrobni kamen (delo arh. Plečnika). — Vilma Bukovec, pevka ljublj. opere, je dobila v Verviers (Belgija) na mednarodnem natečaju prvo nagrado kot sopranistka.

DRUGOD

V Mavčičah na Gorenjskem so odkrili spomenik pesniku Simonu Jenku. — Prebivalci Vrzdence pri Horjulu in Selnice ob Dravi so si naredili vodovod. — Kmetom okoli Litije in ponekod na Dolenjskem in Notranjskem je naredil divji prašič veliko škodo. — V Senovem pri Krškem imajo novo občinsko hišo, v Brežicah pa nov stanovanjski blok. — Livija Puntar iz Proseka pri Trstu je povelja trojčke — vse tri deklice. Okoli 3000 ton primorskih češenj je šlo letos v Avstrijo. — Po 10 letih pripovedovanja, da je „zemlja last tistega, ki jo obdeluje“ so nekdanjim kolonom v Goriških Brdih (Kojško) le dali zemljo v last. — Gorenjska je odslej zvezana z mestom Ljubljano z avtomatskim telefonom. — „O setvi odloča človek, o žetvi pa še vedno vreme,“ je pisal „Ljublj. dnevnik“ sredi maja. In res: toča je naenkrat uničila skoraj ves pridelek prebivalcem Goriških Brd. — „Na proгах v Sloveniji še danes vozijo vlaki, kjer po več vagonov ni razsvetljenih,“ razkriva „Lj. dnevnik“ 14. maja. — Novi vozni red za Slovenijo je izšel v taki spačeni slovenščini, mešani s srbohrvaščino, da so se listi javno zgražali. — Poskušali so dvigniti pridelek koruze s sejanjem ameriške križane (hibridne) koruze, a se je v Sloveniji slabo obnesla. Je premalo sonca zanj! — Oblast bo spremenila dosedanje ime 113 krajem v Sloveniji. — Kraj Zagorje ob Savi je slavil ves

teden 200-letnico obstoja svojega rudnika. Bil je ves odet v narodne in rudarske (črnozelene) zastave. Zgodovinska razstava in druge jubilejne prireditve so zaključili na dan slovenskih rudarjev 3. julija. — Pred več leti je na Štajerskem Franc Strašek iz Grlič posadil navadno pečko limone. Ko je drevesce zraslo, ga je cepil s cepiči iz Grčije. Sedaj mu daje že sadove. Tudi 80 dkg težkega je že utrgal z drevesca.

Precejšnje nezadovoljstvo in skrb, kako bodo živeli zlasti nižji sloji prebivalstva, je povzročila sredi julija vest o nenadnem zopetnem zvišanju cen nekaterih najvažnejših živil: pšenični moki, koruzni moki (polenti) in kruhu za približno 20 do 30 odstotkov; za maščobe (mast, olje) pa veljajo proste prodajne cene. Razen tega so se podražili tobačni izdelki za 27 odstotkov in vozne cene po železnici so se zvišale za 10 do 33 odstotkov.

SLOVENSKO MORJE

Ob 10-letnici svobodne slovenske istrske obale je slovenska pomorska srednja šola iz Pirana priredila v Ljubljani razstavo „Slovenski Jadran“. — Pred priključitvijo koprškega okraja je Slovenija nakopala le 250 ton črnega premoga na mesec. Odkar se je pridružil rudnik Šičovlje ob morju, pa pri dela 2000 ton na mesec. Slovenska obala daje tudi morsko sol v piranskih solinah, ki predstavljajo 45 % jugoslovanske proizvodnje morske soli. Slovenska Istra daje najboljše olje za konzerviranje rib. Ribje konzerve, ki jih tod izdelujejo, predstavljajo tretjino vse jugoslovanske proizvodnje.

VERSEKE VESTI

Če pustijo rdeči oblastniki cerkve odprte, je to le zato, da slepijo ljudi in lahko govorijo, da niso proti veri. Nov dokaz za to, da hočejo iztrebiti vero iz src mladine, je nov šolski koledar. Določili so, da se začne šola v Sloveniji 6. septembra in konča 12. junija. Šolarjem so dali zimske (ne več božične) počitnice in spomladanske počitnice (prej: velikonočne). Zimske se začnejo šele 28. decembra, da bodo morali otroci (kot že zadnja leta) na božični dan v šolo. Spomladanske počitnice se začnejo 27. aprila in trajajo do 2. maja, tako da zagotovo ne bo

padel velikonočni praznik v čas počitnic.

Baragovo semenišče, ki je še vedno (že 10 let!) rekvirirano in vzeto ljubljanski škofiji, nameravajo spremeniti v hotel za turiste. — Pretekli mesec so oblasti zaprele za 5 let bogoslovno semenišče v Reki ob Jadranskem morju, kjer se je šolalo tudi nekaj Slovencev za duhovnike.

Slovenski dom na Angleškem

Ako so vas kdaj zanimala novice iz Anglije, ste morda opazili večkrat poziv „Darujte za ‚Naš dom‘ v Londonu!”

V nedeljo, 4. junija, je bila blagoslovljena hiša 62. Offley Road, London S. W. 9., ki je s tem postala „Naš dom”. Sicer preko Temze, je stavba vendar blizu središča tega drugega največjega mesta na svetu. Najbližja postaja podzemelske železnice je Oval, kjer je tudi svetovno znano športno igrišče. Je blizu križišča dveh velikih cest: Clapham Road in Brixton Road, le nekaj minut od postaje Victoria, kamor prihajajo vlaki iz Evrope. Z vsemi večjimi železniškimi postajami ima direktno zvezo, bodisi po

podzemeljski železnici ali z avtobusi.

Hiša je dvonadstropna z 10 sobami in pritliklinami, v visokem pritličju sta dve veliki sobi, zvezani po dvojnih vratih, tako da skupaj sliči mali dvorani. Znotraj in zunaj prenovljena stavba je bila kupljena na posojilo, ki ga tu dajejo gradbene družbe, za ceno 2400 funtov. Od tega je bilo plačanih 900 funtov, a za stroške pri prepisu, za opremo in primanjkljaj pri depozitu je bilo potrebno dobiti posebno posojilo, ki so ga tukajšnji Slovenci radi dali. S 1. julijem je bil izvršen tudi prepis ter so se stanovalci takoj vselili.

Najlepši prostori v visokem pritličju so ostali namenjeni skupnosti. Zato boste sedaj večkrat brali: To in to bo v „Našem domu”. Tam bo tudi mogoče **prenočiti in dobiti domačo hrano**. V hiši bo tudi mala pisarna, ki bo nudila pomoč v vsakem oziru ne samo tukajšnjim Slovencem, ampak tudi vsem, ki bodo obiskali to deželo.

Ko bodo pa dolгови poplačani, bo stavba v celoti izročena namenom, za katere je bila kupljena. Vsem pa, ki so kakor koli pomagali, da se je izvršila velika želja, da imamo „Naš dom” na Angleškem: **Bog povrni!**

* Iz vrst naših rojakov *

ANGLIJA

Krsti: V cerkvi „Morske Zvezde” v kraju Amlwch je bil krščen Peter Anton Bidovec 29. maja. — Istega dne v cerkvi sv. Jožefa, Bedford, dvojčka Mihael in Francka Rehberger. — In v cerkvi sv. Petra, Bargoed, J. Wales, Janez Dernulc. — Vsem iz srca čestitamo!

Posvetitev: Že v postnem času je ob misijonu g. Sodja povsod omenjal posvetitev vsega slovenskega naroda brezmadež. Srcu Marijinemu ob desetletnici naše narodne tragedije in tudi molil posvetilno molitev, vendar je bila še posebej izvršena posvetitev v J. Walesu, v Rochdale in v Londonu, kjer se je posvetila župnija kot celota.

Zelo lepo je bilo v Rochdale, blizu Manchester, kjer so imeli tamkajšnji Slovenci v soboto 4. junija dopoldan sv. mašo za vse padle v konventni kapeli Srca Jezusovega, popoldan pa so se spet zbrali ter zapeli li-

tanije Matere Božje. Sledili so govoru g. Mückeja, ki je govoril o pomenu dneva v angleščini, zmolili so posvetilno molitev ter prejeli blagoslov. Vsem je posvetitev in vsa slovesnost segla globoko v srce.

Tudi v Londonu je bila že 4. junija za vse pobite sv. maša po naročilu g. Žebotove, v nedeljo popoldan pa se nas je zbralo lepo število v cerkvi na Golders Green, kjer je bila ob 5. sv. maši za vse žrtve vojne in revolucije, po molitvah za pokojne je bil govor in nato pred podobo Marije Pomagaj (tudi v Rochdale so postavili Marijino podobo v kapelo) posvetitev. V dvorani se je v kratkem govoru spominjal vseh žrtev g. Drago Lavrenčič. Nato smo odšli k blagoslovu „Našega doma”. Povsod so bile podpisane tudi posvetilne pole, ki so bile potem poslane v Lemont in 3. julija položene pred podobo Marijino v ameriških Brezjah.

LONDON

Prvo nedeljo v avgustu se bomo poslovili z Golders Greena, ki nam je nudil zavetišče skoraj tri leta. Ob 5. popoldan bodo pete litanije in blagoslov, potem pa „Igralska družina“ priredi igró „Svoje glavček“. — Prvo nedeljo v septembru bomo imeli blagoslov v kapeli Y. C. W., ki je prav nasproti „Našega doma“ (43. Offley Rd.), nato bo pa domača zabava v prostorih „Našega doma“. — Za oktober bomo posebej objavili. Predvidoma bo takrat občni zbor Slovenskega društva, kjer bo tudi odločeno o lastništvu „Našega doma“ ter izbran zanj nov odbor, obenem bo bolj slovesna otvoritev, srečolov in tudi primerna prireditev.

BELGIJA

CHARLEROI-MONS

Charleroi. — Naši pevci in igralci so imeli lep dan za svoj izlet v ardenske kraje okoli Spa. Pogrešali so pevovodjo Ivana, ki ni mogel z njimi zaradi bolezni. Za dobro voljo se morajo zahvaliti predvsem Viktorju Janežiču in njegovi harmoniki, pa tudi Borisu Mauriju, da je po trudapolnem delu le popravil avtobus in so se tako lahko vrnili domov.

Bolniki: Bolezen tlači marsikate-rega. Operacijo so prestali: ga. Kešetova iz Chatelineau, g. Pepi Mazil iz Fleurus in sin-

ko g. Krapeža iz Piéton. G. Podpadec je šel na okrevanje v sanatorij.

Poročilo: V zadnjem času so se poročili naslednji rojaki: v cerkvi Châtelineau (Corbeau) Jože Testen in Nadejda Zabolotnia, Silvo Testen in Justina Jeler; v Wanfercée-Baulet (Spinoy): Ignac Umek in Anica Krelj, vd. Cuder. Čestitamo!

Mons. — Slovenski fantje vajenci, ki se učijo v Tournai pod vodstvom slovaških salezijancev, so z drugimi skupaj zapeli v juniju na proslavi sv. Dominika Savia pred mogočno belgijsko narodno baziliko Srca Jezusovega na Koekelbergu v Bruslju tudi nekaj slovenskih pesmi (Bom šel na planino, Oj ta vojaški boben, Regiment po cesti gre).

V Sanatoriju je bila nekaj časa soproga rojaka Cirila Gregorčiča iz Obourg. Operacijo je prestal Alojz Žele. V Warquignies si zdravi nogo Mažgonov Lado iz Hautrage. — Tem in vsem bolnikom želimo čimprejšnjega okrevanja.

LIMBURG — LIEGE

Waterschei. — Prvo nedeljo v jun. nam je „Slavček“ spet pripravil lep družabni večer. Na programu je bila šaloigra „Teta na konju“, deklamacija „Kralj Matjaž“, mala igrice naših najmlajših, petje narodnih pesmi in prosta zabava. — Vsi nastopajoči so tudi tokrat pokazali lepe odrske sposobnosti.

Le škoda, da je udeležba iz okolice Waterschei-a bila dosti pičla. Očividno se še premalo zavedamo resnice, da bomo samo tedaj nekaj dosegli, če bomo znali VSI složno sodelovati. Še vedno nam manjka ZAVESTI in SMISLA ZA POŽRTVOVALNOST! VSAKDO, ki se še smatra za Slovenca, mora doprinesti svoj delež pri graditvi naše skupnosti v tujini!

Priznanje rojakom iz Eisdena, ki so v zelo lepem številu prihiteli na prireditev v Waterschei. Iskreno priznanje in zahvala pa predvsem onim, ki so v prireditev vložili mnogo truda!

Slovenski pevski zbor iz okolice Charleroi v Belgiji poje na prireditvi društva sv. Barbare v Eisdenu.

Liège. — Dne 21. maja se je v tukajšnji stolnici vršila služba božja za pravičen mir med narodi. Sv. mašo je bral msgr. Kerkhofs, škof iz Liège-a, ob asistenci svojega pomožnega škofa msgr. Van Zuylena. Sv. maši so okrog oltarja na častnem mestu prisostvovali zastopniki osmerih različnih narodnosti, med katerimi so bili tudi Slovenci. Po povzdigovanju je vsaka narodna skupina po vrsti na glas v svojem jeziku molila molitev očenaša. Slovence so častno zastopali naši dragi rojaki iz Primorske.

Letošnje **romanje v Banneux**, združeno z izletom v ardenske hribe, se je vršilo 3. julija. Obisk v Banneux smo posvetili zasebni pobožnosti vsakega. Pevci iz Eisdena so se za trenutek ustavili v kapelici „Maria Mediatrix“, kjer so na željo slovenske redovne sestre Marije Kristine, doma iz Prekmurja, in Mariji v čast, zapeli dve Marijini pesmi. Skupno sv. mašo smo imeli v Stoumont, v srcu ardenskih hribov. Po službi božji smo se okrepčali v dvorani, ki je bila posebej za nas pripravljena. Pevci so nam istočasno napravili majhen koncert narodnih pesmi. S tem smo hoteli napraviti veselje rojakom iz okolice Liège-a, ki imajo zelo redko priložnost slišati slovenske pesmi. Mnogo dobro volje in odobravanja je vzbudil 3-letni Martinek, ki nam je pogumno zapel vrsto narodnih pesmi, med katerimi je bilo tudi nekaj okroglih...

Za dobro uro smo se ustavili tudi ob slapu Coe, ki so ga vsi občudovali in uživali njegovo svežino.

V krasnem poletnem popoldnevu so nato naši avtobusi ob prijaznih gričih hiteli skozi zelene gozdove in tihe doline proti Liège-u in Limburgu.

Poroke: G. Gorjan Ivan je popeljal pred oltar nevesto, ki je pred kratkim prišla iz domovine, gdč. Belé Pepco. Isti dan je gdč. Marija Kenpač sklenila zakonsko zvezo z g. Geurts Nikolom. Gdč. Mariji in g. Ivanu so pevci kot zvestima članoma pevskega zbora priredili lepo podoknico.

Obema mladima paroma iskreno čestitamo, želeč, da dragi Bog blagoslovi njihovo zvezo.

Bolniki: Ga. Ana Špec spet boleha zaradi revmatizma. Na slepiču je bila operirana gdč. Lojzka Zornik iz St. Nicolas. Zaradi rudarske bolezni močno trpi g. Matija Horvat iz Brâce Berleur. Omenjenim in vsem bolnikom, o katerih smo že pisali, pošiljamo posebne pozdrave.

Pogreb: V Waterschei-u je dotrpela ga. Angela Ipavic, doma iz Železne Kaple na Koroškem. Dokler je mogla, se je rada udeleževala slovenske službe božje. Bila je blaga gospa in jo bomo zato ohranili v najlepšem spominu ter jo bomo vključili v naše molitve. Žalujemoč naše iskreno sožalje!

FRANCIJA

Pas-de-Calais

„Zastave naših društev v rudarskem okolišu Bruay-en-Artois (Severna Francija).“

Sveta maša za Slovence (ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard): v **avgustu**: v nedeljo 14. in 28. avgusta; v **septembru**: v nedeljo 4. in 18. septembra (pozor na spremeni red!).

V Kanado je odšel Feliks Mustar. V novi deželi mu želimo vse dobro.

Seine-et-Marne. — Na binkoštno nedeljo je bil v Magny-le-Hongre krščen četrti otrok iz Antolinove družine, Gérard. Oče je doma iz Bratoncev, mati iz Odrancev. Vsej družini naše čestitke.

† **Ludvik Horvat**

Eure. — Težka nesreča je zadela Horvatovo družino iz St. Christophe-sur-Condé. Dne 9. maja zvečer je bil po hudi nezgodi Ludovik Horvat, star 45 let, doma iz Odrancev, prepehlan v bolnico, kjer je naslednji dan vkljub operaciji umrl. Pokopan je bil 14. maja. Zapušča ženo in osem otrok, najmljajši je star par mesecev. Molimo zanj, naj mirno počiva daleč od rodne grude, in molimo za njegovo družino, naj jo Bog tolaži in naj ji pomaga v tej težki preizkušnji.

Loiret. — V Orleansu leži v bolnici gospa Marija PAL, ki je prestala par operacij.

Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 25. septembra ob desetih — po sončni uri — v Ruanu.

Creuse. — Tudi v Creuse nas je dosti Slovencev, čeprav bi morda po imenu kdo sodil, da smo večinoma Hrvati, pa smo le slovenski Horvati iz Hotize doma. Pa še zavedni smo. Še otroke slovenščino učimo. Z veseljem smo se v nedeljo, 19. jun., v Toulx-Ste. Croix zbrali pri slovenski sveti maši, kjer smo v starodavni cerkvi iz 11. stoletja zapeli lepe naše pesmi in smo se tudi posvetili Marijinemu Srcu. Vetra ne manjka pri nas, na priloženi sliki vidite, da se je igral z našimi lasmi, a nas, trdnih Prekmurcev ne odnese.

Prihodnjič se zberemo pri sveti maši v nedeljo, 16. oktobra. Kje in ob kateri uri, boste pravočasno zvedeli od tamošnjih Slo-

Slovinci iz Creuse pozdravljajo vse svoje rojake

vencev; za vsa obvestila se obrnite ali na g. Horvata Martina v Toulx-Ste. Croix ali na g. Hozjana Jožefa, Ronziers par Clugnat. — Vse Slovence prijazno vabimo, saj je naša sveta dolžnost, da se zberemo ob oltarju, kjer se po rokah našega rojaka daruje Kristus v imenu nas vseh in kjer slišimo božjo besedo v domačem jeziku.

Oče Hozjanove žene je bolan, pa ga zato radi obiščimo, da ga tolažimo v njegovi bolezni.

Strasbourg. — Dne 2. julija sta se poročila v strasburški katedrali g. Žerjav Borut, lektor na Université de l'Europe Libre, in gdč. Bohumila Janovska. Naše iskrene čestitke!

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX-MARINE

Še smo malo živi, četudi smo postali bolj tihi.

O Božiču v največjem ledu je prijel na svet Rožetov Denis, zdaj se pa že veselo smeje, če sije sonce. Čepinova mama je postala stara stara mama ali prababica, ker je njen vnuk postal očka malemu fantku.

Imamo par težko in že dolgo bolnih, katerim želimo iz srca skorajšnjega zdravlja. O Veliki noči nas je obiskal naš msgr. Grims in nas spet malo dvignil, nam dal poguma in potolažil bolnike. Naj mu Bog poplača ves trud!

Na binkoštni ponedeljek smo šli na romanje k Mariji Pomagaj. Smo bili vsi prav

zadovoljni. Smo hvaležni vsem, ki se trudijo, da je ta dan vsako leto tako lep. In še za lepo malico hvala lepa tistemu, ki jo je preskrbel. — Nekateri se pripravljajo spet za obisk v domovini. Ker imamo bolj slabo vreme, če imate kje kaj sonca, nam ga pošljite in vam bomo Marinci hvaležni. P.A.

Krožek **mladih muzikantov** se je zapeljal za par uric v Švico. — Pepca Žagarjeva, ki je rada igrala in prepevala pri našem krožku, se je poročila. Njen mož Gehant jo je odpeljal v Afriko, da je ne bo zeblo. — Jugovi so zgubili dobrega očeta. Priljubljeni družini izrekamo naše iskreno sožalje. — Marinski francoski župnik g. Louyot je premeščen na župnijo Sv. Frančiška Asiškega pri Nancy-ju. Dobili bomo drugega, ki je komaj 30 let star. Pravijo, da bo ostal vedno mlad, ker se piše Jung. Obema želimo na novih mestih čim več uspeha. — J.

Ob nemški meji

Zopet pri naši Materi

Veliko romanje slovenskih izseljencev k Brezjanski Materi božji v Habsterdicku (Moselle — Francija).

Na binškoštni ponedeljek so se slovenski izseljenci iz vse vzhodne Francije v velikem številu tudi letos zopet zbrali pri Brezjanski Materi božji v Habsterdicku. Zastopane so bile vse kolonije iz Moselle, trije avtobusi so pripeljali slovenske delavce iz Aumetza, Tucquegnieux-a, Giramonda, Knutanza, Allegranza ... S svojimi lastnimi vozili so prišli številni izseljenci iz Nancyja, Morhanza, da ne pozabimo teh iz St. Dzierja.

Letošnje romanje je znova pokazalo ljubezen in zvestobo naših izseljencev do Marije, pokazalo pa tudi, da se zavedajo, da nebeško Mater kličemo tudi „Zdravje bolnikov“; zato so pripeljali k Mariji svoje bolnike, pri čemer so tisti, ki imajo avte, pokazali mnogo požrtovalnosti in krščanske ljubezni do trpečih bratov, ki jim je življenje in dolgoletno delo v rudnikih naložilo težko breme — bolezen.

Romarske pobožnosti so se začele ob pol enajstih dopoldne s slovesno sv. mašo, katero je daroval msgr. Val. Zupančič iz Liévi-

na. Med sveto mašo je krasno prepeval slovenski cerkveni zbor „Slomšek“ iz Merlebacha, ki pod spretnim vodstvom g. dirigenta Šinkovca vedno znova dokazuje požrtovalnost naših delavcev iz Merlebacha in njihovo ljubezen do slovenske pesmi. Marsikomu, ki je morda po dolgih letih zopet slišal slovensko pesem, se je orosilo oko, ko so po polni cerkvi odmevale Marijine pesmi, ki so nas kar prestavile na to ali ono romarsko pot v domovini ali v domačo cerkev, kamor smo hodili v mladosti.

Med sveto mašo je rektor iz Pariza g. Nace Čretnik v svoji pridigi poudaril pomen prihoda Svetega Duha za prvo Cerkev in za nas. Sveti Duh je Duh Resnice, ki nas potrjuje v veri ter nam daje razumevati pravi namen krščanskega življenja in smisel našega krščanskega poklica, pri katerem ni najvažnejše to, kaj smo na zunaj, marveč kako znamo v vsakdanjem življenju izpolnjevati božjo voljo in kako se znamo odvracati od greha ter v pravi krščanski ponižnosti zatekati k Bogu, ki nam daje moč.

Med sv. daritvijo je lepo število rojakov pristopilo h Gospodovi mizi.

Prvi sv. maši je sledila druga, katero je daroval g. Nace Čretnik in med katero je vsa cerkev prepevala ljudske Marijine pesmi.

V opoldanskem odmoru so romarji poskrbeli, da so se tudi telesno pokrepčali, pri čemer so tamošnji Slovenci pokazali, da gostoljubnost med nami, tudi v tujini, še ni mrtva.

Popoldanska pobožnost se je začela ob 2. s pridigo msgr. Zupančiča, ki je s svojo besedo, ki mu prihaja iz očetovskega dobrega srca, pokazal, zakaj se zatekamo k Mariji. Sledile so pete litanije, katere je ob asistenci gg. Čretnika in Zupančiča vodil slovenski župnik v Merlebachu msgr. Stanko Grims ali, kakor ga tamošnji Slovenci imenujejo: gospod Stanko. Nepozabni vtis je zapustilo med litanijami ljudsko petje, katero je vodil g. Šinkovec.

Po litanijah so bile molitve za bolnike, iste molitve, kot jih opravljajo za bolnike pri procesiji sv. Rešnjega Telesa v Lurdu. Vse molitve je z enakim zaupanjem ponavljala vsa cerkev.

Sledila je slovesna posvetitev brezmadež-

nemu Marijinemu Srcu. Isto posvetitev so Slovenci v Parizu opravili 22. maja, v Liévinu 28. maja, v Salauminesu 5. junija, v Bruayju pa 12. jun.; Slovenke v Huyères-u (Var) so se posvetile 17. junija, v Vienne (Isère) 18. jun., Slovenci v Creuse 19. junija. — Zato je bila v imenu vseh Slovencev v Franciji poslana posvetilna listina, ki so jo podpisali naši dušni pastirji, katero je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman dne 3. julija ob posvetitvi slovenskega naroda Marijinemu Srcu položil na oltar v ameriških Brezjah — v Lemontu (v Združenih državah Sev. Amerike).

Blagoslov svetega Rešnjega Telesa je končal romarsko pobožnost, nakar so se romarji razšli s sklepom, da se drugo leto zopet zberejo pri Mariji.

Romarji iz Meurthe-et-Moselle so se v treh avtobusih podali še na lepo izletno točko pri Creutzwald, kjer so si lahko ogledali ostanke starodavnega gradu, ki je sedaj spremenjen v gostilno, raz stolp pa si tudi ogledali pokrajino, ki je bila vsa v zelenju in se kopala v toplem soncu, le močno dimniki, ki se dvigajo iz vseh krajev, so nas spominjali, da smo v rudarski pokrajini. Vse je bilo lepo, le s tem nismo računali, da so tudi drugi imeli za isti dan isti namen, tako se kar nismo imeli kam uesti in tudi nismo mogli opraviti skupne poslovilne pobožnosti pri lepi bližnji lurški votlini.

Toda čas je hitel in misliti je bilo treba na odhod, ker je vsak avtobus rabil par ur, da je pripeljal romarje na njihove domove. Odhod so dočakali tudi Aumečani, čeprav so se že bali, da se njihov ogromni avtobus ne bo mogel obrniti — morda pa na skrivnem veselili, da jim še ne bo treba na pot...

Roke vseh, ki so se dvigale ob slovesu, so pričale, kako veseli smo bili snidenja in kako željno bomo pričakovali, da se zopet zberemo.

Slov. izseljenec v Franciji.

IZ PISARNE NAŠE KAT. MISIJE V MERLEBACHU IN OKOLICI:

Dne 28. maja je v merlebaški župni cerkvi stopila v zakon Marija Magdalena, hčerka Viktorja Boll in Marije Močnik. Bi-

la je priljubljena bolniška strežnica na Hochwaldu, zdaj pa ji želimo, da bi srečno živela s Karlom Arend.

V Creutzwald, je ta čas z domačinom sklenila sv. zakon Margareta Lebarič, kateri enako želimo mnogo sreče! Tudi drugim novoporočencem želimo, da bi jih Mati božja vodila v njihovem življenju.

Na binkošno nedeljo je bil krščen v cerkvi na Hochwaldu mali Andrej-Emil Nicola. Krst je izvršil podpisani.

Z velikim veseljem moramo poročati, da je od zadnjega našega dopisa „bela žena s svojo smrtno koso“ šla mimo nas ter prizanesla tudi onim, ki se je komaj še otepaljo. Naj vse naše bolnike usmiljeno božje Srce podpira in krepi v njihovi bolezni!

Skoro vsak teden prihajajo razni naši rojaki iz domovine na obisk. Iskreno pozdravljamo zlasti one, ki pridejo s svojimi sorodniki k nedeljski službi božji — zlasti k naši slovenski sv. maši, kjer se nedeljo za nedeljo razlegajo naše lepe slovenske pesmi ter beseda božja oznanja v našem lepem jeziku. Tudi one, ki prihajajo iz naše domovine poslani, da tu nastopajo s petjem ali kako drugače, vljudno vabimo, da pridejo k slovenski sv. maši, ki je vsako nedeljo v Merlebachu ob 10. uri. Kdor to prezre, pač ne bo imel pravega vtisa o življenju naših izseljencev, njihova poročila doma pa bodo nepopolna in enostranska.

*

Marijin mesec majnik smo končali prav lepo. Dobri Bog je dal lepo vreme, da so lahko prihiteli naši romarji od vseh strani k Brezjanski Materi božji v Habsterdick. Z velikim veseljem so vsi rojaki pozdravili sporočilo, da se udeležita romanja tudi župnik msgr. Zupančič iz Pas de Calais in g. Čretnik Nace, rektor Jugsl. kat. misije v Parizu. Dolžnost podpisanega je, da se v imenu vseh in v svojem imenu prav pri srčno zahvali obema našima blagima duhovnikoma, da sta kljub lastnemu obilnemu delu prihitela med nas. Mnogi iz prav oddaljenih krajev so se prvikrat v svojem življenju udeležili našega romanja: tem kakor tudi vsem rojakom iz okolice kličemo: Začeli ste dobro, ostanite zvesti Mariji in pripeljite drugo leto, ko bomo še bolj slo-

vesno počastili Marijo in njenega Sina, še druge svoje prijatelje in znanke! — Iskrena hvala cerkvenemu zboru „Slomšek“ iz Merlebacha in dirigentu g. Emilu Šinkovcu; enako našim dragim pevkam iz Habsterdicka, ki so vodile ljudsko petje zlasti pri drugi sv. maši. Le pogumno dalje! — Gospa Turnškova je bila dobra Samaritanka, ki je bogato pogrnila mizo za prišle duhovnike in njihove prijatelje. Naj ji vse usmiljena Gospa s svojim Sinom bogato poplača! — Lansko leto je bila ob romanju naša kapela nabito polna — bili so navzoči mnogi Poljaki in domačini. Letos so naši ljubitelji Marije prihitali iz Piennes, Tucquegnieux, Nancy, Moutiers, Aumetz, Girau-mont, Metz, Morange, Algrange, Knutange, Ste Marie-aux Chênes in iz vseh naših kolonij, zato smo bili prav veseli, ko so kapelo, ki ima samo 360 sedežev, tako številno napolnili naši romarji. Vse se je izvršilo brez vsake nesreče, ljudje so radi pomagali drug drugemu ter pomagali zlasti bolnikom, ki so bili letos prvičkrat navzoči na tej Marijini božji poti.

Poročilo o tem romanju berete drugod; tu je mesto samo za zahvalo za vse in vsem, ki so pomagali pri tej proslavi. Na srečno svidenje drugo leto v torek 1. maja 1956! Rojake iz bližine pa iskreno vabim, da tudi med letom prihajate na to božjo pot v čim večjem številu in velikem zaupanju v božjo pomoč!

Stanko, izs. duhovnik.

HOLANDIJA

„Naša luč“ je že poročala o naših prizadevanjih in bojih, da bi še naprej imeli v svoji sredi domačega slovenskega duhovnika. Čeprav smo se že navadili na te kraje, vendar se čutimo Slovence in hočemo to ostati in bi radi ohranili vse slovenske lepe verske običaje. Naše ljudstvo je bilo doma vedno povezano z duhovnikom, ki je bil ne le duhovni voditelj, ampak tudi prijatelj, svetovalec in borec za naše pravice na kulturnem, socialnem in narodnem polju. Koliko bolj potrebujemo sredi mrzle tujine domačega duhovnika!

Vneti g. Nande Babnik odhaja od tukaj po mnogih letih dela med Slovenci v Ho-

landiji. Te dobe našega življenja ne bomo nikdar pozabili. Kakor nas ta odhod žalosti, se pa vendar veselimo naše zmage, da so bili naporji za to, da dobimo novega domačega gospoda, kronani z uspehom.

Na materinski proslavi 22. maja v Heerlenu je g. A. Kropivšek iz Lindenheuvela v imenu zaradi bolezni zadržanega zveznega predsednika g. L. Strmana uradno pozdravil novega našega izseljenskega duhovnika č. g. Vinka Fleka.

Ta materinska proslava z nagovorom (g. Parfant), deklamacijami, igrami in spevoigrami otrok in odraslih, s petjem naših zborov, rajanjem in igranjem je bila najlepša naša materinska proslava.

Končno je spregovoril tudi naš novi duhovnik, v pozdrav in v povabilo k prizadevanju, da tudi vnaprej ostanemo sredi tuje verni katoličani in zvesti Slovenci. Zaključila je pesem „Hej Slovenci“.

Druge novice. — Poročili so se v Eygelshoveni gdč. Mici Frangeš z domačinom g. F. Rijlaarsdam, v Waubachu g. Silvester Gračnar z gdč. Marijo Nadolski, v Lindenheuvelu g. Ladi Ložnik z domačinko gdč. R. Colaris.

Srebrno poroko sta 24. maja slavila v Eygelshoveni rojaka Ivan in Katarina Frangeš. Njima in gori imenovanim čestitamo!

Za nadeljo, 26. junija, smo pripravili v Heerlerheide žalno slovesnost za žrtve druge svetovne vojne. V cerkvi so bile večernice, potem pa v dvorani žalna slovesnost za padle za Boga, narod in dom.

NEMČIJA

Hamborn. — Na 4. junija smo doživeli zlato poroko rojakov Gregorija in Terezije Golar. Dokler smo imeli tukaj slovensko službo božjo in društvo, je gospa Rezi pridno sodelovala kot pevka in članica katoliških društev. Razpečavala je slovenske knjige in časopise. Obema jubilentoma, ki spadata med trdne slovenske korenine v tujini, čestitamo. Njeni vnukinji, ki se je isti dan poročila, prav tako želimo mnogo srečel!

Castrop-Rauxel 3. — Pred letom dni je tukaj umrl Valentin Galauc po težki bolezni. Rojen je bil leta 1891. pri Sv. Duhu pri Beljaku na Koroškem.

NAŠA LUČ

- ZA BISTRE GLAVE -

Pismo

Peter je dobil pismo od doma. Odprl ga je in čital in ni mogel prav ničesar razumeti. Pomagajte mu razbrati, kaj mu pišejo:

„Igard tarbl!

Inmops es, okak ujan ej aliču abujl anbazopen itam ni izrd es hinejn deseb.

Ajlvardzop Et

Ajovt artses.”

Urejevalnica

Iz naslednjih zlogov sestavi štiri slovenske kraje: enega s Štajerskega, enega z Dolenjskega, enega z Gorenjskega in enega s Primorskega:

Ko-vu-lji-ca, Ča-nje-ra-di-ca, Sta-ni-dov-ca, Vi-ze-va.

(Rešitve prihodnjič).

Uganka

Ko sem mlado,
me nihče ne mara,
ko pa dozorim,
vsakemu lepó dišim.

(»ojabok«)

Rešitev križanke iz številke 6.

Vodoravno: 1 Maribor, 8 Odiseja, 9 k, 10 b, 11 d, 12 c, 13 ata, 15 Ana.

Navpično: 1 moka, 2 ad, 3 riba, 4 is, 5 beda, 6 oj, 7 raca.

ZA ZABAVO

Resnična s Flamskega. — Kaplan: „Kaj bi bilo pri vas, če grem po šoli k tvojim staršem in povem, da si bil poreden?” — Heinc na kratko pomisli in reče: „Kaj bi bilo? ‚Kermess‘, a brez potice, gospod kaplan.”

Pri zdravniku: „Z vašimi pljuči lahko živite kvečjemu še pol leta. Srce pa je boljše in bo vzdržalo še nekaj let.”

Židovska. — Rebeka je začela umirati v nekem hotelu v Nici, kamor sta se podala z možem za nekaj dni. „Samuel!” zašepeta možu, „odšla bom. Saj me ne boš pokopal tukaj, kajne? Prepelji me v Pariz! Se mi zdi, da bom bolje tam.” — „Seveda, moja ljuba!” ji odvrne Samuel. „Veš kaj: ničesar ti ne bom odrekel in tudi tega ne. Pokopal te bom tukaj in če se ti ne bo dobro zdelo, te bom prepeljal v Pariz...”

Odkritost. — Jaka: „Jaz imam rad odkrite ljudi. To se pravi ljudi, ki povedó vedno to, kar zares mislijo.” — Štefan: „Jaz pa ne. Sem opazil, da odkriti ljudje povedo vedno kaj neprijetnega...”

Miselnost človeka, ki je vedno sit. — Dr. Hudopisk sreča ob poti človeka, ki mu slabo oblečen steguje roko: „Gospod, pomagajte mi, že tri dni nisem jedel.” Pogleda ga in mu pravi: „Ni mogoče! Se morate držati režima? Vam je zdravnik prepovedal jesti?”

ZA MLADINO!

Pred leti je napisal švicarski pisatelj Gerold Schmid knjigo o slovenskem fantu Lojzetu Grozdetu. Sedaj je v Kanadi izšla knjiga v francoščini: Jean de la Croix Hermagoras, Alois Grozdé, martyr de l'Action Catholique. 136 strani. Je prav lepo darilo vsem fantom in dekletom iz naših družin, ki so šli skozi francoske šole. Kupite jim jo!

TISKARSKI ŠKRAT!

V šte. 6 „Naše luči” je na str. 3 (desni stolpec, 16 vrsta zgoraj) nastala pomota! Namesto: „za odstranitev novih časov” se mora glasiti: „za ostvareitev novih časov.”